

ס ס ר

אבקת רוכל

חלק ראשון

חברתי בעזרת החונן לאדם דעת ומאתו מענה לשון.
ומה ראיתי על ככה ומה סיבו של שמו מכואר בהקדמה

אני הק' הירל ליש מילדי וועטש

רב סה קיק קאלאמא הגליל יצא

ל ע מ ב ע ר נ

לסיק

ת ר מ נ

שנת

נדפס מחדש פעיה"ק ירושלים תוכבא שנת תשל"ח

לע"נ אבי מורי

הרב ר' חיים משה בנימין ב"ר יוסף צבי הלוי

גלב"ע ב' סיון תשל"ו

בהוצאת ישיבת קודש הירלולים ירושלים

איזה רחיה מביא עתה מהדרש ממה שלא היינו יודעים מפשטות סוגת הפסוק, ואפשר לתר דקחי לעיל מני' דחמר ויהי שם לנוי שהיו ישראל מצויינים שם שלא שינוי שםם ולאום, ומלבושיהם, אבל חכמי אין זה כ"כ שבה שאם היו עניים ומרודים ובלא"ה המה מרוחקים ומבזוים בעיני אה"ע מחמת עניים, עבור מה יעלה על דעתם לשנות שםם ולשונם, הלא אם עבור עניי מלבושיו, המה גלוי הסחבות, ומגעליו ארועים, ובכובע שלו זולפין הגשמים לחוכו, מה יועיל לו להחליף שם אברהם שלו בשם (אראלק), מש"ה מביא רחיה ענוה, כמה שנחמר ויעלמו במאד מאד, וכמו שתפרש (מהר"מ אלשיך) מאד ממון, שנתעשרו וגם נחדכו ברוב עס, מעשה שהיו עשירים (" אפ"ה היו מצויינים שלא לשנות שם ולשון, ומלבוש (") ורק היו נזהרים להיחוס נקראים בשם יאהדות, וכל דיבורם רק בלשון עברי, זהו שבחם.

ובזה שודע סט"ה בשם ולבן ומלבוש יאהדות היא חומה של שמירות חרי"נ מש"ה טורח ומשדל באיזה מדינות לסבב שיסיתו אה"ע לישראל לעשות פרטות בחומה זאה, אפשר לפרש כוונת (פסוק ה' תהלים סימן פ"ג) לבו ונכחידם מנוי, מגוי דייקא להסיחם שיחאחדו עמנו בשם ובלשון ובמלבוש ועי"כ יסובב באחרית הימים שלא יזכר שם ישראל עוד חלילה שירדו אחת מעט מעט משמירות התורה עד שיפרקו מעליהם עולה של קוץ התורה בכללה.

ומבאן חוכחה גדולה ליש מחכמים בעיניהם (הנס שחז"ל אם ראשונים כמלאכים חנו כבני אדם, ואם ראשונים כבני אדם אלו כחמורים) שטרע"ס נרנן של חכמי הש"ס שגזרו בכלל י"ח דבר על שינוי לשון ונעשה להם כהיתר לרוש בלשון לאותם

(* ודרך יש בני אדם אם שעתם מללח וקסוף וזהב ירבה להם מיד מחנאים ככחוב ורס לבבך, וע"י באזה מסתעף שינוי לשון, כפושא הוא להם מלדבר בלשון עברית. וכוזה אפשר לישב שני מחז"ל הגראים כסותרים זה אח זה, על פסוק החם כמעט, אחז"ל בזכות שממעטים עלמם חשק ד' בכס לנאולס, ובמדרש אמרו, בזכות שלא שינוי לשונם נאלו עיין (קידושין דף ע"א) האומר אחרונתא תלמא ברעות דוחא פירש"י מחוך ששליש רוחו נסה הוא משה דריבור, דמעמה שניהם לדבר מחונו, מחוך שלא היו גמי רוח זאת גרס להם שלא שינוי אח לשונם ולא היו בושים מלדבר בשון עברית ולהיות נקראים בשם יאהדות.

° °) מבאן חוכחה לכמה מקומות שנהגו הגשים מנהג צורית לישא על ראשם בשוק חכשיע הנקרא (פרוק, או שיעעל) שכולה נעשה משער, ואין ניכר עי"כ בין פי"י חו נשואה, לא לדבר שהוא חסור מעיקר הדין משום מראית עין (עיין ח"י רבה סימן נ"א, אות ד' בשם עולה חמיד) שכובע כנעשה משער חסור לאיש לילך בו בשוק או לבבך ברכה משום מראית עין, מכש"כ כאן שאיסור פרישח ראש בשוק הוא איסור חורה לנשים, מכ"שכ שיש לאסור משום מראית עין, וגם נלע"ד שיש לדון בדבר זה שהוא גם איסור חורה, (עיין (פירש"י דברים סימן כ"ב פסוק ה') שחיה' דומה לאיש כדי שחלך בין האישים, וכן לא ילכש נבד לילך לישב בין הנשים, הכא מני י"ל ע"י שהולכת (בפרוק) חלך ליכב בין הסטויות הבחולות, וכמה פירוט יכול להסתעף מדבר זה.